

communerne og Amtscommunerne, men Bestemmelsen er der nu engang, og jeg troer, at hvad der er indrømmet Sognecommunerne og Landcommunerne, bør man ogsaa retfærdigviis indrømme Kjøbstadcommunerne; disse ere mere end stærkt nok bebyrdede, og jeg troer derfor, at man, naar der kan tilstaaes denne lille Lettelse, da ogsaa bør gjøre det. — Jeg skal endnu blot tillade mig en lille Bemærkning med Hensyn til Forslaget til § 33 om Vedtægterne. Den ærede Ordfører bebudede igaar, at han, naar Sagen forelaa til endelig Vedtagelse, vilde give Thinget en Udsigt over; hvad der efter hans Mening burde komme ind i Vedtægten. Jeg skal erkjende, at det vilde være mig meget kjær, om en Mand, der saa meget har bestæftiget sig med det Slags Sager, og som er saa godt inde i de kommunale Forhold i det Hele, vilde give en saadan Udsigt, men jeg kan ikke nægte, at jeg vilde sætte endnu mere Priis paa, om den høitærede Indenrigsminister ved Lovens Ikrafttræden vilde tilstille samtlige Kjøbstadcommunalbestyrelser et Udkaft til disse Vedtægter, hvilket deels betydeligt vilde lette dem Udarbejdelsen af disse, deels vilde bevirke, at der kom en Conformitet tilstede i alle Kjøbstadernes Vedtægter, som i mange Henseender vilde være særdeles ønskelig.

Fischer: Med Hensyn til Endringsforslaget Nr. 28 om Vedtægternes Meddelelse skal jeg i Anledning af, at den høitærede Minister igaar forudsatte, at der ved de Udtryk i dette Endringsforslag, at „Vedtægterne skulle meddeles den derefter sammentrædende Rigsdag“, maatte forstaaes, at der til ethvert af Rigsdagens Medlemmer skulde omdeles Exemplarer af samtlige Vedtægter, hvilket Ministeren meente hverken vilde være hensigtsmæssigt eller nødvendigt, tillade mig den Bemærkning, at, saavidt jeg skjønner, ere Ordene i Endringsforslaget ikke affattede saaledes, at de nødvendige maae forstaaes paa denne Maade. Der staaer nemlig jo kun i Forslaget, at de stadfæstede Vedtægter meddeles den derefter sammentrædende Rigsdag. Disse Ord kan der fuldkommen vel stee Fyldest derved, at der til Rigsdagen kommer endog kun eet Exemplar af hver enkelt Vedtægt, eller derved, at der stilles

nogle enkelte Exemplarer af dem til Rigsdagens Raadighed, saa at de Medlemmer, der maatte ønske at erholde saadanne Vedtægter for at gjøre sig bekendte med dem, kunde have Leilighed til at stifte dette nærmere Bekendtskab. Foraauidt Udvalget maatte vedkjende sig denne Fortolkning, saa forekommer det mig, at der fra Ministeriets Side ikke kan være saa Meget at indvende imod det paagjældende Endringsforslag, som den ærede Minister igaar indvendte.

Da jeg læste Udvalgets Endringsforslag under Nr. 21, tilstalte dette Forslag mig ganske særdeles, thi Beskatningen i Kjøbstæderne har hidtil været ordnet saa mangelfuldt og vilkaarligt, at der derigjennem paa mange Steder er skeet meget stor Uret. Jeg forstod de Udtryk, som det her væsentligt kommer an paa, nemlig Indtægt og Skatteindtægt, paa min Maade, og efter den Opfattelse, som jeg havde af disse Udtryk, kom jeg til det Resultat, at der, naar man saaledes gennem Loven slog fast, at den virkelige Indtægt og Skatteindtægten skulde fremtræde i Rigningslisten, vilde være givet et sikkert Grundlag for Fremtiden for en bedre Skatteberegning i Kjøbstæderne. Jeg maa imidlertid tilstaae, at jeg ved de forskjellige Uttringer, jeg har hørt fra den ærede Ordførers Side, er bleven stærkt rokket i Troen paa, at der vil udrettes Noget ved at optage den foreslaaede nye Paragraph i Loven. Igaar saaldt der saaledes en Uttring fra den ærede Ordfører, som var mig — det maa jeg tilstaae — meget betænkelig. Den ærede Ordfører meente nemlig, at, naar man havde udsundet Skatteindtægten, saa skulde det dog ikke deraf følge, at der skulde være et ligefremt Forhold mellem Skatteindtægten og Skatten; det var altsaa, for at jeg skal tage et Exempel, hans Mening, at den Regel ikke skulde holdes i Væ: „dobbelst saa høi en Skatteindtægt, dobbelt saa høi Skat“. Jeg havde foreslået mig, at dette maatte være en ligefrem Selvsølge, og jeg havde ligeledes foreslået mig, at en væsentlig Nytte af Opsørelsen af en Skatteindtægt just skulde bestaae deri, at man gennem den fik et Middel til at constatere, at man ikke bevægede sig paa Vilkaarlighedens Gebeet. Men efterat den ærede Ordfører har udtalt sig paa den